

Vergaderjaar 1989–1990

21 437

Wijziging van diverse wetten in verband met vereenvoudiging van regelgeving en vergroting van gemeentelijke en provinciale beleidsvrijheid

Nr. 3

MEMORIE VAN TOELICHTING

Algemeen

Het project D'gemeenten en D'provincies is een initiatief om het beleid met betrekking tot deregulering en decentralisatie te intensiveren. In de opzet lag besloten dat gemeenten en provincies hierbij zelf voorstellen zouden doen om bepaalde regels van het Rijk in te trekken c.q. aan te passen of om bepaalde taken van het Rijk te doen overdragen. Als de in het daarop volgende overleg betrokken partijen dit bij gecompliceerde voorstellen een te grote stap of een stap te ver zouden vinden zou de mogelijkheid moeten bestaan om daarmee in een beperkt aantal gemeenten en provincies gedurende twee en een half jaar te experimenteren met van de huidige wetgeving afwijkende regels.

De gedachte om gemeenten en provincies voorstellen te laten indienen om rijksregelingen buiten werking te stellen komt uit Zweden en andere Scandinavische landen, waar een aantal zogenaamde «vrij-gemeenten» in de gelegenheid is gesteld te experimenteren met ontheffingen van voorschriften die zij zelf als knellend ervaren.

Omdat het niet zeker was dat experimenten voor het beoogde doel onvermijdelijk zijn heeft het kabinet vooraf het volgende onderscheid aangebracht ten aanzien van de onderwerpen die de gemeenten of provincies zouden kunnen aandragen:

1. voorstellen voor deregulering/decentralisatie die zonder meer landelijk ingevoerd kunnen worden;
2. voorstellen waarbij een experimentele toetsing wel zinvol kan zijn;
3. voorstellen die moeten worden afgewezen.

Aan elk besluit tot landelijke invoering (categorie 1) is in overleg met de Vereniging van Nederlandse Gemeenten en het Interprovinciaal Overleg een procedure voor de effectuering ervan verbonden.

Een aantal voorstellen zal als gevolg daarvan worden ondergebracht in wetsvoorstellen die reeds aanhangig zijn of binnenkort zullen worden ingediend.

Voorstellen waar niet op passende wijze aansluiting kon worden gezocht bij reeds in voorbereiding zijnde wetgeving zijn samengebracht in het onderhavige verzamelontwerp ten einde ook hiervoor een spoedige

realisatie te bevorderen. Ten aanzien van het voorstel tot afschaffing van de verplichting tot openbare verkoop van wrakken is gebleken dat met wijziging van de Wrakkenwet (Stb. 1934, 401) meer tijd is gemoeid dan aanvankelijk kon worden voorzien. Ik stel mij voor de wijziging in een later stadium, bij nota van wijziging alsnog te realiseren.

Voorts zijn in dit verzamelontwerp een beperkt aantal voorstellen opgenomen welke het resultaat zijn van nader overleg.

De voorbereidende fase van het proces was opgezet als een gezamenlijke operatie van de Vereniging van Nederlandse Gemeenten, het Interprovinciaal overleg en de rijksoverheid. Het voorliggende voorstel is om advies voorgelegd aan daarvoor in aanmerking komende adviesorganen. Aan hun opmerkingen is zoveel mogelijk tegemoet gekomen.

Financiële aspecten

De in deze wet geregelde voorstellen betreffen de departementen van Justitie, Binnenlandse Zaken, Onderwijs en Wetenschappen, Defensie, Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, Verkeer en Waterstaat, Sociale Zaken en Werkgelegenheid en Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur.

De desbetreffende begrotingshoofdstukken zullen geen verandering ondergaan als gevolg van deze voorstellen. Het betreft overwegend vereenvoudigingen waarvan de gevolgen beperkt zullen blijven tot het administratieve apparaat en die op rijksniveau nauwelijks meetbaar zullen zijn. In de betrokken gemeenten en provincies zullen de effecten bij de uitvoering wellicht besparingen opleveren, maar zeker geen extra beleidslasten.

Dereguleringsstoets

Mede gelet op de strekking van het onderhavige voorstel ontmoet het uit oogpunt van deregulering geen bezwaar.

Artikelsgewijs

Artikel 1

Onderdeel A

De Wet op de Kansspelen regelt in artikel 3, eerste lid de bevoegdheid tot het verlenen van vergunningen voor loterijen. Indien de prijzen of premies gezamenlijk geen grotere waarde hebben dan vijfduizend gulden – of tienduizend gulden in een gemeente met meer dan vijftigduizend inwoners – wordt een dergelijke vergunning verleend door burgemeester en wethouders en anders door de Minister van Justitie. De onderhavige wijziging van artikel 3, eerste lid, houdt in dat de bevoegdheden van burgemeester en wethouders van gemeenten met minder dan vijftigduizend inwoners worden uitgebreid en gelijkgesteld met die van grotere gemeenten.

Het bestaande onderscheid werd indertijd zonder nadere discussie in de Wet op de Kansspelen overgenomen vanuit de voordien geldende Loterijwet. Oorsprong van het onderscheid is waarschijnlijk de gedachte dat vooral de hoogte van de prijs de wervingskracht van een kansspel bepaalt; hoe hoger de prijs hoe groter, ook in geografische zin, de werving van het kansspel. Tegen die achtergrond zou een hoge prijs al gauw het zuiver lokale karakter aan een kansspel ontnemen. Naar de mening van de regering beantwoordt dit onderscheid vooral ook door de ontwikkeling van de mobiliteit van de bevolking niet meer aan de dagelijkse praktijk en kan dit geen reden meer zijn om een onderscheid

te maken in de bevoegdheid van burgemeester en wethouders naar gelang de omvang van de gemeente.

Onderdeel B

De Wet op de Kansspelen maakt het in artikel 7c onder bepaalde voorwaarden mogelijk om kleine kansspelen, zoals onder meer het kienen, te organiseren zonder voorafgaande vergunning, mits dit wel tijdig van te voren aan burgemeester en wethouders wordt medegedeeld en dezen de bijeenkomst niet hebben verboden.

Een van de voorwaarden voor de toepasselijkheid van dit meldingsstelsel is dat de gezamenlijke waarde van prijzen of premies niet meer bedraagt dan éénuizend gulden per bijeenkomst. Artikel 7e bepaalt dat de Minister van Justitie dit bedrag aanpast indien het prijsindexcijfer van de gezinsconsumptie ten minste tien procent afwijkt van het overeenkomstige indexcijfer in het jaar dat het bedrag werd vastgesteld.

Dit heeft inmiddels geleid tot een verhoging van het hierbedoelde bedrag tot zeventienhonderd gulden. De onderhavige wijziging van artikel 7c, eerste lid, houdt een verhoging in van de wettelijke norm van duizend gulden (in werkelijkheid dus zeventienhonderd gulden) tot vijftienghonderd gulden. In samenhang daarmee is het wettelijke maximumbedrag voor de per set of serie uit te loven prijs of premie evenredig verhoogd van tweehonderdvijftig tot zeshonderdvijftig gulden. Artikel 7e wordt niet gewijzigd. Dit betekent dat aanpassing van de wettelijke bedragen aan wijzigingen in het prijsindexcijfer van de gezinsconsumptie bij ministerieel besluit op de tot nu toe gebruikelijke wijze ook in de toekomst mogelijk blijft. Het basisjaar daarvoor wordt nu 1990 of 1991 (afhankelijk van de datum waarop dit wetsvoorstel het Staatsblad bereikt). De extra verhoging die thans wordt voorgesteld berust op de overweging dat gemeenten daarmee een ruimere bevoegdheid krijgen. De kleine kansspelen die hier worden geregeld zijn immers onderworpen aan de meldingsplicht van het tweede lid. Ingevolge het derde lid kunnen burgemeester en wethouders voorschriften stellen met betrekking tot de kleine kansspelen.

Onderdeel C

Artikel 28 van de Wet op de Kansspelen verbiedt het organiseren van prijsvragen zonder vergunning van de Minister van Justitie, indien van de deelnemers andere tegenprestaties dan van wetenschappelijke, kunstzinnige of technische aard worden gevraagd en de uitgeloopte prijs of premie een waarde heeft van meer dan tweeduizendvijfhonderd gulden. Een vergunning mag alleen worden verleend als de opbrengst van een dergelijke prijsvraag enig algemeen belang dient. De onderhavige wijziging van artikel 28, eerste lid, strekt ertoe de waarde van de prijs of premie waarboven een vergunningplicht voor de prijsvragen bestaat te verhogen tot vijfduizend gulden. Beneden dit bedrag is het organiseren van prijsvragen van welke aard dan ook derhalve vrij, voorzover de prijsvraag niet als kansspel moet worden aangemerkt. De onderhavige wijziging van artikel 28, eerste lid, strekt er tevens toe aan burgemeester en wethouders de bevoegdheid te delegeren vergunning te verlenen voor prijsvragen waarvan de opbrengst enig algemeen belang dient en waaraan een prijs of premie is verbonden met een waarde niet groter dan tienduizend gulden. Tot nu toe kwam deze bevoegdheid toe aan de Minister van Justitie. Daarmee wordt de bevoegdheid van burgemeester en wethouders met betrekking tot prijsvragen gelijk aan die welke zij ingevolge artikel 3 hebben met betrekking tot de daar bedoelde kansspelen. Eveneens wordt het maximum bedrag van de prijs waarbij

nog door burgemeester en wethouders een vergunning kan worden gegeven gelijk aan het bedrag dat in artikel 7b wordt genoemd voor winkelweekacties. Waar in die artikelen impliciet wordt aangenomen dat acties of kansspelen met een zodanige maximumprijs nog een lokaal karakter hebben, lijkt het gerechtvaardigd dit ook te doen ten aanzien van de prijvragen.

De Minister van Justitie behoudt de bevoegdheid tot vergunningverlening indien de waarde van de prijs of premie verbonden aan de prijsvraag groter is dan tienduizend gulden.

Artikel II

Onderdeel A

In het kader van het D'project zijn door de gemeenten en de provincies voorstellen gedaan om te komen tot wijzigingen in de uitoefening van het toezicht op de gemeentelijke belastingverordeningen. Dat heeft geleid tot de experimenten met het toezicht zoals voorgesteld in het wetsvoorstel dat de experimenten in het kader van het D'project bevat (Kamerstukken II, 1988-1989, 21 081). Bij de voorbereiding van het wetsvoorstel materiële belastingbepalingen in de gemeentewet heb ik mij nader beraden over de vraag of een wijziging in de toezichtssituatie vooruitlopend op de uitkomsten van de experimenten mogelijk zou zijn. Dit heeft tot de conclusie geleid dat het mogelijk is het toezicht op verordeningen die uitsluitend een wijziging van tarieven bevatten, over te dragen aan gedeputeerde staten. Daartoe wordt voorgesteld aan artikel 271 van de gemeentewet een vierde en een vijfde lid toe te voegen.

De bevoegdheid van gedeputeerde staten tot het goedkeuren van gemeentelijke belastingverordeningen die tariefswijzigingen bevatten is opgenomen in het voorgestelde vierde lid. Gedeputeerde staten zijn naar ik meen zeer wel in staat om het toezicht op deze financiële aangelegenheid betreffende de belastingverordeningen uit te oefenen. Ik wijs er in dit verband op dat gedeputeerde staten uit hoofde van het toezicht op de gemeentebegrotingen reeds beschikken over financiële gegevens van de gemeenten. Met deze wijziging van de wet kan worden vermeden dat op dit punt dubbel werk wordt gedaan. Voorts kan de tijdsduur van de goedkeuringsprocedure worden bekort.

De goedkeuring door gedeputeerde staten zoals thans voorgesteld betreft uitsluitend raadsbesluiten tot wijziging van het tarief dan wel de tarieven van een belasting. Andere wijzigingen zoals bij voorbeeld wijziging van de grondslagen van een belasting, de introductie van een nieuw belastbaar feit of de wijziging daarvan, behoren daar niet toe. Verordeningen die dergelijke wijzigingen bevatten zullen op de gebruikelijke wijze goedkeuring van de Kroon behoeven.

Overigens dient te worden opgemerkt dat de bepaling dat het raadsbesluit uitsluitend een wijziging van het tarief van een belasting bevat, in materiële zin dient te worden uitgelegd. Het besluit tot wijziging van een tarief van een belasting dient dus daarnaast een tijdstip van inwerking-treding te bevatten en te voldoen aan de overige formele eisen.

Denkbaar is dat het besluit abusievelijk door gedeputeerde staten is goedgekeurd omdat een onderdeel daarvan een andere wijziging dan een loutere wijziging van het tarief bevat. De Kroon zou dan gebruik kunnen maken van de algemene bevoegdheid tot schorsing en vernietiging van het goedkeuringsbesluit. De vraag is evenwel of het wenselijk is dat goedkeuring van een onderdeel van een besluit door de verkeerde instantie zou moeten leiden tot onverbindendheid van de belastingveror-

dening. Ik meen dat zulks niet het geval zou moeten zijn. Daarom is in het voorgestelde vijfde lid van artikel 271 bepaald dat de verordening geacht wordt te zijn goedgekeurd door de juiste instantie. Dit brengt met zich mee dat de belastingplichtige geen beroep kan doen op het feit dat de verordening abusievelijk door de Kroon of abusievelijk door gedeputeerde staten is goedgekeurd.

Het komt mij wenselijk voor dat deze wijziging in de goedkeuringsprocedure op korte termijn gerealiseerd wordt. Daarom heb ik er de voorkeur aan gegeven dit wetsvoorstel hier op te nemen in plaats van het te incorporeren in het wetsvoorstel tot wijziging van de materiële belastingbepalingen in de gemeentewet.

Onderdelen B en C

Het Interprovinciaal overleg en de Raad voor de gemeentefinanciën hebben een aantal bezwaren geuit tegen de aanvankelijk opgenomen verruiming van de eenjaartermijn met zes maanden voor tariefsverhogingen van de baatbelasting. In deze kritiek heb ik aanleiding gezien het voorstel op dit punt te wijzigen. Thans wordt voorgesteld zowel rekening te houden met de voor belastingplichtigen noodzakelijke rechtszekerheid als met de door het Interprovinciaal overleg en de Raad voor de gemeentefinanciën op het onderhavige voorstel naar voren gebrachte bezwaren die ook door de adviesinstanties met betrekking tot het voorontwerp materiële belastingbepalingen in de Gemeentewet op dit punt naar voren zijn gebracht. De voorgestelde regeling houdt thans in dat het besluit tot vaststelling van de verordening baatbelasting dient te worden genomen binnen twee jaren na voltooiing, dan wel eerdere ingebruikname van de voorzieningen. Ik ben voorts tegemoet gekomen aan het voorstel de uitbreiding eveneens op te nemen voor de in artikel 274 van de gemeentewet geregelde bouwgrondbelasting. Overigens is het teneinde de rechtszekerheid ten behoeve van de belastingplichtige te waarborgen in dit verband noodzakelijk om tegelijk met de verruiming van de termijn van invoering van de baat- en bouwgrondbelasting een verplichting voor de gemeenten op te nemen om voordat met het treffen van de voorzieningen wordt aangevangen, een zogeheten bekostigingsbesluit te nemen.

Bij dit besluit bepaalt de gemeenteraad in welke mate de aan die voorzieningen verbonden kosten door middel van de belasting zullen worden verhaald.

Zowel de Vereniging van Nederlandse Gemeenten als het Interprovinciaal overleg hebben zich voorstander getoond van een dergelijke regeling, die de rechtszekerheid van de (toekomstige) belastingplichtige in voldoende mate waarborgt.

Artikelen III en IV

In artikel 29o van de Wet op de lijkbezorging en in artikel 5 van het ontwerp van een nieuwe Wet op de lijkbezorging (kamerstukken II, 1988-1989, 21 146) is bepaald dat gemeentelijke lijkschouwers in handen van de burgemeester de eed of belofte afleggen. Zij zweren of beloven eerlijk en nauwgezet de plichten te zullen vervullen, welke de wetten en verordeningen aan het ambt van gemeentelijke lijkschouwer verbinden. De functie van gemeentelijke lijkschouwer wordt uitgeoefend door een arts, die als zodanig reeds beëdigd is. Gelet op de na te streven deregulering kan de verplichting tot het afleggen van de eed of belofte komen te vervallen. De opnemings van beide artikelen (streckende tot schrapping van eerdergenoemde verplichting) is nodig omdat thans nog

niet te voorzien is of op het moment van inwerkingtreden van deze wet de nieuwe Wet op de lijkbezorging van kracht zal zijn dan wel de bestaande nog moet worden aangepast.

Artikel V

Op grond van het derde lid van artikel 4 van de Wet rechten Burgerlijke stand geschiedt huwelijksvoltrekking buiten het gemeentehuis kosteloos indien het onvermogen der partijen blijkt uit een door de burgemeester af te geven bewijs van onvermogen. Met onvermogen wordt bedoeld op fysiek onvermogen, zoals verblijf in een gevangenis of ziekenhuis (Vgl. artikel 64, boek 1 van het Burgerlijk Wetboek). Mede in het licht van het streven naar intensivering van het profijtbeginsel acht ik het billijk dat deze vrijstelling op zodanige wijze wordt ingeperkt dat voor personen die niet in staat zijn zich voor de voltrekking van hun huwelijk naar het gemeentehuis te begeven, ten aanzien van het betalen van leges dezelfde regeling zal gelden als voor personen van wie de huwelijksvoltrekking wel in het gemeentehuis kan plaatsvinden. Het derde lid van artikel 4 is met het oog daarop aangepast. Voorts heb ik gemeend aan artikel 5 van de Wet rechten burgerlijke stand een bepaling te moeten toevoegen die ertoe strekt dat, indien op grond van dat artikel voor de huwelijksvoltrekking van personen die niet in staat zijn zich naar het gemeentehuis te begeven, leges worden geheven, deze leges niet hoger zullen zijn dan de leges die geheven zouden mogen worden in het geval dat de huwelijksvoltrekking op hetzelfde tijdstip en dezelfde wijze in het gemeentehuis zouden plaatsvinden. Deze bepaling is opgenomen om te vermijden dat bij een huwelijk van personen die zich niet naar het gemeentehuis kunnen begeven, enkel op de grond dat het huwelijk buiten het gemeentehuis moet worden voltrokken, hogere leges worden geheven. Het vorenstaande laat onverlet de mogelijkheid om kwijtschelding (afschrijving op grond van artikel 17 van de Invorderingswet) van het recht te verlenen in het geval er sprake is van financieel on- of minvermogen.

Artikel VI en VII

Met de wijziging van de Wet op het basisonderwijs en de Interimwet op het speciaal onderwijs en het voortgezet speciaal onderwijs wordt uitvoering gegeven aan de ministerraadsbeslissing naar aanleiding van het rapport Heroverweging Toezicht op lagere overheden (deelrapport 74, 1985).

Ten aanzien van de noodzakelijk geachte sanering van een aantal toezichtsbepalingen, genoemd in het Heroverwegingsrapport in de samenvatting op pagina 4 ad b, werd besloten dat hiervoor door de betrokken ministers afzonderlijk voorstellen van wet of algemene maatregelen van bestuur zouden worden voorbereid dan wel dat deze zouden worden meegenomen in reeds in voorbereiding zijnde wetsvoorstellen of algemene maatregelen van bestuur. Gezien de recente totstandkoming van de Wet op het basisonderwijs ten tijde van het verschijnen van het rapport Heroverweging Toezicht en het daarop volgende ministerraadsbesluit was een op korte termijn in te dienen wetswijziging destijds niet opportuun.

Thans doet zich evenwel een geschikte gelegenheid voor door middel van de onderhavige verzamelwet, die immers gericht is op deregulering en decentralisatie in de verhouding van het Rijk met de gemeenten en provincies. Ook de sanering van toezichtsbepalingen behoort daartoe.

Artikel VIII

De wijziging van de Dienstplichtwet beoogt de openbare afkondiging van de vrijstelling van militaire dienst door de gemeente te laten vervallen, omdat in de praktijk de rechtsbeschermende functie aan deze verplichting is komen te ontvallen.

Artikel IX

De Inkwartieringswet vordert een afzonderlijke registratie van in het bijzonder te vorderen gebouwen door de gemeente. Alhoewel exacte gegevens ontbreken, is het bij het Ministerie van Defensie bekend dat vele gemeenten een dergelijk register niet meer bijhouden. De functie van deze verplichting kan echter adequaat worden overgenomen door inventarisaties binnen het Ministerie van Defensie enerzijds en anderzijds door het rampenplan dat op grond van de Rampenwet verplicht is. Daarom kunnen de desbetreffende artikelen in de Inkwartieringswet vervallen, ter voorkoming van onnodige bestuurslasten.

Artikel X

Met dit artikel worden de artikelen in de Wet op woonwagens en woonschepen geschrapt die verband houden met de figuur van de door de commissaris van de Koningin te verlenen bewoningsvergunning. Bewoning van een woonschip kan in de huidige tijd – anders dan in 1918 – niet meer afhankelijk worden gesteld van een zodanige vergunning. De in de wet neergelegde criteria waaraan de aanvraag om de vergunning wordt getoets, betreffen onder meer het hebben van voldoende middelen van bestaan en het strafverleden van de bewoners, alsmede eisen ten aanzien van inrichting en gebruik van het woonschip, neergelegd in een algemene maatregel van bestuur. De eisen uit die maatregel zijn momenteel verouderd. Voor de veiligheid en de bewoonbaarheid van het schip hebben zij geen enkele betekenis. Het ware denkbaar geweest dat deze oude eisen door nieuwe zouden worden vervangen, maar daarvan is uit dereguleringsoogpunt afgezien. Voor de bewoners van woonschepen is de verscheidenheid in de uitvoering van de schepen veelal een van de aantrekkelijke aspecten van de woonvorm. Juist die verscheidenheid bemoeilijkt het stellen van eisen die vergelijkbaar zijn met de eisen die vanuit een oogpunt van volkshuisvesting aan woningen worden gesteld. Deze omstandigheid en het gegeven dat woonschepen woonruimte bieden aan een relatief kleine groep van eigenaar-bewoners, maken het niet wenselijk nieuwe regels voor de inrichting en het gebruik van woonschepen te stellen. Andere regels daarvoor worden door de overheid dan ook niet gesteld, ook niet in andere kaders. Wel kunnen op gemeentelijk niveau regels worden gesteld met betrekking tot de ligplaats (zie artikel 31 van de wet).

Opgemerkt zij dat de wet ingevolge artikel 63, eerste lid, van de Woonwagenwet niet meer geldt voor woonwagens. Daarvoor is sinds de inwerkingtreding van de laatstgenoemde wet een bewoningsvergunning op grond van artikel 14 van die wet vereist.

Met het schrappen van de in de onderdelen A en B genoemde artikelen vervalt tevens de basis voor het Reglement op woonwagens en woonschepen, waarin regels zijn vervat voor inrichting en gebruik van het woonschip en procedureregels in verband met de bewoningsvergunning.

Artikel XI

In de afdelingen 2 en 3 van Hoofdstuk 2 van de huidige Woningwet zijn in de artikelen 16 tot en met 22 voorschriften gegeven omtrent de goedkeuring en afkondiging van de bouwverordening en van wijzigingen van die verordening. De in die artikelen gegeven regeling wijkt af van de in de Gemeentewet (Stb. 1931, 89) en in het voorstel van de Gemeentewet vervatte regeling met betrekking tot de bekendmaking en inwerkingtreding van besluiten die algemeen verbindende regels inhouden en op overtreding waarvan straf is gesteld. Immers, daarin is slechts een meldingsplicht van het gemeentebestuur aan gedeputeerde staten neergelegd. De in de huidige Woningwet vervatte regeling komt er globaal op neer, dat de bouwverordening of een wijziging daarvan aan de goedkeuring van gedeputeerde staten is onderworpen alvorens die (gewijzigde) verordening kan worden afgekondigd en in werking kan treden. Gedeputeerde staten dienen in dat kader de inspecteur van de volkshuisvesting in de gelegenheid te stellen opmerkingen met betrekking tot de bouwverordening of de wijziging daarvan te maken.

Gelet op het streven de toezichthoudende taak van gedeputeerde staten op de gemeenten zoveel mogelijk terug te dringen en gegeven het feit dat krachtens de herziene Woningwet de bouwverordening geen technische bepalingen omtrent het bouwen en omtrent de staat van de bestaande bouwwerken zal bevatten, is een belangrijke grond voor de van de gemeentewet afwijkende regeling komen te vervallen. In het voorliggende wetsvoorstel is die regeling dan ook afgeschaft. Dit betekent dat na inwerkingtreding van het onderhavige wetsvoorstel ten aanzien van de bekendmaking en inwerkingtreding van de bouwverordening de regeling van de gemeentewet geldt. Hiermee is ook de verplichting van gedeputeerde staten om de inspecteur van de volkshuisvesting te «horen» komen te vervallen.

Dit betekent evenwel niet dat de inspecteur geen mogelijkheden resten om in voorkomende gevallen invloed uit te oefenen op de inhoud van de onderscheidene gemeentelijke bouwverordeningen. Immers, de inspecteur krijgt ingevolge de Woningwet een afschrift van het besluit van de gemeenteraad tot vaststellen van de bouwverordeningen of tot wijziging van die verordening en kan, zo nodig, de Kroon verzoeken een dergelijk besluit te vernietigen.

Daarnaast staat het gedeputeerde staten uiteraard vrij, alvorens te beslissen over het toezenden van de mededeling dat het besluit tot vaststelling of wijziging van de bouwverordening van de desbetreffende gemeenteraad voor kennisgeving is aangenomen of ter schorsing of vernietiging is doorgezonden aan de minister die het aangaat, dat besluit voor advies voor te leggen aan de inspecteur van de volkshuisvesting.

In artikel 51 van de Woningwet is sprake van door burgemeester en wethouders te nemen beslissingen op een aanvraag om bouwvergunning of op een aanvraag tot verlenging van de instandhoudingstermijn van een bouwwerk, waartegen voorziening kan worden gevraagd bij hetzij de gemeenteraad, hetzij gedeputeerde staten. Deze beroepsregeling is tot stand gekomen voor de inwerkingtreding van de Wet administratieve rechtspraak overheidsbeschikkingen (Wet Arob), waarin is geregeld dat tegen dergelijke beslissingen een bezwaarschrift kan worden ingediend bij het orgaan dat de beslissing heeft genomen en tegen de beslissing op dat bezwaarschrift beroep kan worden ingesteld bij de Afdeling rechtspraak van de Raad van State. Gelet op het feit dat de Wet Arob reeds in voldoende mate voorziet in de mogelijkheid van beroep, kan het vragen

van voorzieningen tegen beslissingen van burgemeester en wethouders als bedoeld in artikel 51 van de Woningwet uit het oogpunt van deregulering vervallen. Om die reden is artikel 51 van de Woningwet geschrapt.

Als gevolg van het schrappen van het oude derde lid van artikel 52 van de Woningwet, is het oude vierde lid van dat artikel vernummerd tot derde lid. In het verlengde van het schrappen van de in artikel 51 van de Woningwet gegeven mogelijkheid voorziening te vragen bij de gemeenteraad of gedeputeerde staten tegen een beslissing van burgemeester en wethouders inzake onder meer een aanvraag om bouwvergunning (zie onderdeel C), is in het nieuwe derde lid van artikel 52 van de Woningwet de mogelijkheid voorziening te vragen bij gedeputeerde staten tegen een beslissing van burgemeester en wethouders inzake het al of niet intrekken van een instandhoudingsvergunning voor een woonkeet eveneens geschrapt.

Artikel XII

Dit artikel dient tot het schrappen van die artikelonderdelen in de Woonwagewet die bepalen dat de door gedeputeerde staten te verlenen bewoningsvergunning dient te worden uitgereikt door de burgemeester van de gemeente waarin de woonwagenbewoner woonplaats heeft gekozen. Deze gang van zaken is, nu het merendeel van de woonwagenbewoners niet of nauwelijks meer trekt, slechts omslachtig te noemen en niet meer nodig. Afschriften van de in het kader van de procedure van de bewoningsvergunning genomen beschikking zullen in de toekomst rechtstreeks door gedeputeerde staten worden gezonden aan de betrokken woonwagenbewoner.

Wat betreft de beroepstermijn in geval van beroep tegen een beschikking tot weigering of intrekking van de vergunning betekent dit dat de termijn van een maand begint te lopen vanaf de dag van verzending van de betreffende beschikking (zie onderdelen B, onder 1 en D, onder 1).

Ingevolge onderdeel H wordt artikel 31a geschrapt. Daarmee vervalt de verplichting voor gedeputeerde staten en burgemeester en wethouders om van alle beschikkingen inzake een bewoningsvergunning of inzake ontruiming, sluiting of sloping afschriften te sturen aan de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer.

Anders dan de Vereniging van Nederlandse Gemeenten in zijn advies suggereert is met haar en met het Interprovinciaal overleg overeengekomen dat verdergaande aanpassingen van het vergunningensysteem bij de Woonwagewet zouden worden opgenomen bij de herziening van de Woningwet.

Artikel XIII

Onderdeel A

Het Interprovinciaal overleg kan instemmen met de voorgestelde mogelijkheid de goedkeuring van zogenaamde artikel 11-plannen te laten vervallen, zowel als het gaat om uitwerkings- als om wijzigingsplannen. Bij de goedkeuring van het uit te werken of te wijzigen bestemmingsplan kunnen gedeputeerde staten immers zelf bepalen of en in hoeverre zij de uitwerking of wijziging nog ter goedkeuring voorgelegd willen hebben of niet. Naar aanleiding van een opmerking van het Interprovinciaal overleg is in het aan artikel 11 toe te voegen artikellid volstaan met de verplichting voor gedeputeerde staten tot het opnemen van hun

beslissing, inhoudende dat voor bepaalde besluiten tot uitwerking of wijziging van het bestemmingsplan geen goedkeuring is vereist, in hun besluit tot goedkeuring van het bestemmingsplan. Over de wijze waarop gedeputeerde staten, indien nodig, die beslissing nader expliciteren, bevat het nieuwe achtste lid geen voorschriften. Dit betekent dat gedeputeerde staten zelf kunnen bepalen of en zo ja op welke wijze hun beslissing nader moet worden geëxpliciteerd. Hierbij kan bij voorbeeld worden gedacht aan het door gedeputeerde staten aanbrengen van belijningen op de bij het plan behorende kaart of op een bijlagekaart.

De vraag van het Interprovinciaal overleg of bij ingediende bezwaren de verplichting tot goedkeuring niet ook zou moeten vervallen wordt door het Interprovinciaal overleg zelf reeds ontkennend beantwoord. Nu bij de recente wetswijziging de rechtsbescherming van belanghebbenden meer nadruk heeft gekregen door het toekennen van een bezwarenmogelijkheid, ligt het niet in de rede eventuele bezwaren tegen de uitwerking of wijziging uitsluitend te laten beoordelen door het in eerste aanleg beslissend orgaan en dergelijke bezwaren niet aan gedeputeerde staten ter beoordeling voor te leggen. Het voorstel om het goedkeuringsvereiste met terugwerkende kracht te laten vervallen voor reeds vigerende nog uit te werken plannen is in strijd met de rechtszekerheid en rechtsbescherming.

Onderdelen B en C onder 2

Het toezenden van afschriften van vrijstellingsbesluiten, ingevolge artikel 18, aan de inspecteur voor de ruimtelijke ordening is niet echt nodig. De desbetreffende verplichting wordt derhalve geschrapt.

Onderdeel C onder 1

De aparte aanplakking op of nabij het perceel ten aanzien waarvan een verzoek tot vrijstelling van het bestemmingsplan in behandeling is, is destijds opgenomen in het bijzonder met het oog op de rechtsbescherming van derden met betrekking tot het verlenen van vrijstelling van het bij het plan voorgeschreven gebruik. Onder meer uit onderzoek in het kader van het thans lopende evaluatie-project WRO/Bro '85 is gebleken dat dit voorschrift in de praktijk niet of nauwelijks wordt nageleefd. Geenszins is gebleken dat derden-belanghebbenden van deze «nalatigheid» nadeel ondervinden. In verband hiermee wordt dit voorschrift dan ook geschrapt.

De toezending van een afschrift van de bekendmaking van een vrijstellingsverzoek, genoemd in artikel 19a, vierde lid, die blijkens het advies van het Interprovinciaal overleg door een aantal provincies overbodig wordt geoordeeld, is met name opgenomen om de provincie tijdig op de hoogte te doen zijn van een toekomstig verzoek om een verklaring van geen bezwaar en de planning van de behandeling van dit verzoek, die termijngebonden is, hierop te kunnen afstemmen.

Ook de mededeling aan gedeputeerde staten ingevolge artikel 19a, elfde lid, wordt overbodig geacht. De hier voorgeschreven mededeling van vrijstellingsbesluiten is met name opgenomen om gedeputeerde staten op de hoogte te laten zijn van afwijkingen van het bestemmingsplan, ten einde bij het overleg over en de goedkeuring van de herziening van dit plan daarmee rekening te (kunnen) houden. Het afschaffen van deze mededelingen wordt dezerzijds dan ook niet voorgestaan.

Onderdeel D

Een voorbereidingsbesluit, dat voldoet aan de vereisten:

- gebied binnen de bebouwde kom, met
- aanwijzingen voor de bestemming bij structuurplan, mag een werkingsduur van maximaal twee jaren hebben. Hiertoe is geen goedkeuring van gedeputeerde staten meer vereist. De mogelijkheid een dergelijk voorbereidingsbesluit nog te verlengen met maximaal een jaar zonder goedkeuring van gedeputeerde staten, maar met een bezwaren-procedure, is aanvankelijk wel overwogen, maar mede naar aanleiding van vragen ter zake van het Interprovinciaal overleg en de Raad van Advies voor de Ruimtelijke Ordening, uit een oogpunt van vereenvoudiging en ter verduidelijking niet opgenomen.

Artikel XIV

In artikel 11 a, vijfde lid, van de Wegenwet wordt bepaald dat het beroep op de Kroon moet worden ingediend bij de Commissaris van de Koningin. In de loop der jaren is de functie van de Commissaris van de Koningin veranderd en is de Commissaris minder een orgaan van het Rijk geworden. Bovendien heeft het postverkeer zich in de loop van deze eeuw zodanig ontwikkeld dat het voor een tijdige indiening van het beroep geen verschil meer maakt dat een beroepschrift rechtstreeks naar de beroepsinstantie wordt gezonden. Met andere woorden: de in artikel 11 a, vijfde lid, besloten intermediaire rol kan vervallen.

Artikel XV

De Wet verontreiniging oppervlaktewateren eist in de artikelen 5, eerste lid, en 22, tweede lid, Kroong Goedkeuring van respectievelijk provinciale waterkwaliteitsverordeningen en heffingsverordeningen van waterkwaliteitsbeheerders.

Gelet op het regeringsbeleid tot terugdringing van het preventieve toezicht en in verband met de bestuurslasten die ook met bovengenoemde goedkeuringsvereisten zijn gemoeid, ligt het voor de hand na te gaan in hoeverre beide goedkeuringsvereisten in hun huidige vorm nog gehandhaafd moeten worden.

Allereerst de goedkeuring van provinciale waterkwaliteitsverordeningen op grond van artikel 5, eerste lid. De hier bedoelde verordeningen hebben onder meer betrekking op de organisatie en uitoefening van de waterkwaliteitszorg in de provincie. Wat de organisatie betreft is daarbij artikel 6, eerste lid, van belang op grond waarvan de provincies de Wet verontreiniging oppervlaktewateren-vergunningbevoegdheid kunnen toekennen aan waterschappen, gemeenten en andere openbare lichamen. Met name ten aanzien van de organisatie van waterkwaliteitszorg, ook als is die in de wet primair in handen gelegd van de provincies, heeft het Rijk in toezichthoudende zin een beleidsverantwoordelijkheid. Bij de totstandkoming van de wet heeft dit geleid tot bovengenoemd wettelijk goedkeuringsvereiste. De hier aan de orde zijnde beleidsverantwoordelijkheid van het Rijk geldt ook thans nog, en wellicht in sterkere mate dan voorheen. Daarbij wordt onder meer gedoeld op het streven naar integraal waterbeheer, zoals verwoord in de Notitie Omgaan met Water (kamerstukken II, 1985-1986, 18 793, nr. 3). Het is duidelijk dat in dat kader de verantwoordelijkheid van het Rijk voor de organisatie van de waterkwaliteitszorg aan belang wint. Geconcludeerd moet dan ook worden dat de goedkeuringseis van artikel 5, eerste lid, ook thans nog reden van bestaan heeft en daarom gehandhaafd dient te worden.

Wel acht ik vereenvoudiging mogelijk. Zo kan de Kroongoedkeuring zonder bezwaar worden omgezet in een ministeriële goedkeuring. Daarbij sluit ik aan bij het ontwerp-Provinciewet (kamerstukken II, 1986-1987, 19 836) en het ontwerp-Waterschapswet (kamerstukken II, 1986-1987, 19 995) waarin wordt voorgesteld de Kroongoedkeuring van provinciale begrotingen respectievelijk van door de provincie vastgestelde waterschapsreglementen om te zetten in ministeriële goedkeuring. Het Interprovinciaal overleg meent in dit verband dat de voorgestelde vereenvoudiging het risico in zich bergt van een grotere inmenging van rijkszijde in het provinciebeleid. Ik acht dit risico niet aanwezig, te meer omdat de provincie tegen de ministeriële beslissing Kroonberoep kan aantekenen (zie artikel 244 van het ontwerp-Provinciewet).

Voorts wordt thans in artikel 5, derde lid, bij de beslissing inzake de goedkeuring de inschakeling van onder meer de Minister van Binnenlandse Zaken en advisering door de Raad van de Waterstaat voorgeschreven. Voor een wettelijk verplichte inschakeling van de Minister van Binnenlandse Zaken zie ik, gelet op de functie die deze inschakeling in de huidige vervult, geen reden meer. Indien zich gevallen voordoen waarbij overleg met Binnenlandse Zaken voor de hand ligt, zal dat overleg ook zonder wettelijke verplichting kunnen plaatsvinden. Hetzelfde geldt voor advisering door de Raad van de Waterstaat.

In dat verband stelden enkele adviesinstanties er van uit te gaan dat de Raad van de Waterstaat in ieder geval bij wijzigingen van verordeningen die het Rijksbeleid raken, de gelegenheid krijgt daarover te adviseren indien de Raad dat wenst. Ik kan met deze gedraglijn instemmen. In onderdeel A van artikel XV wordt dan ook voorgesteld artikel 5, derde lid, in bovengenoemde zin te wijzigen. Het Interprovinciale overleg heeft met betrekking tot artikel 5 nog geleit voor schrapping van de nadere eisen die in het eerste lid aan de inhoud van de verordening worden gesteld. Voorzover het daarbij gaat om de laatste volzin van het eerste lid (verplichte regeling van provinciale commissies) zij opgemerkt dat deze zin komt te vervallen ingevolge het onlangs door de Eerste Kamer aanvaarde voorstel van Wet op de Waterhuishouding (Kamerstukken II, 1986-1987, 17 367).

Wat de tweede en derde volzin betreft geef ik er de voorkeur aan deze volzinnen niet te schrappen, met name vanwege de verwijzing in de derde volzin naar het rijksinstituut voor zuivering van afvalwater (RIZA). Die verwijzing, hoe vrijblijvend ook geformuleerd, vormt in de praktijk in feite de basis van de betrokkenheid van het RIZA als deskundige instantie bij de waterkwaliteitszorg van provincies en waterschappen. Wij achten die betrokkenheid van groot belang voor de kwaliteit en de landelijke samenhang van dat beleid.

Schrappen van deze volzinnen zou bovendien ten onrechte de schijn wekken dat de thans reeds aanzienlijke beleidsvrijheid van provincies bij het opstellen van de waterkwaliteitsverordeningen wezenlijk zou toenemen. Immers, de tweede volzin is inmiddels vast gebruik geworden, terwijl de derde volzin geen verplichting oplegt tot inschakeling van het RIZA.

Met betrekking tot het vereiste van Kroongoedkeuring van heffingsverordeningen op grond van artikel 22, tweede lid, zij het volgende opgemerkt. Naar mijn mening kan deze goedkeuringseis, waarbij onder meer ook de Minister van Binnenlandse Zaken en de Raad van de Waterstaat moeten worden ingeschakeld, zonder bezwaar vervallen. De hoogte van de tarieven in de heffingsverordeningen is veelal gebonden aan het provinciale waterkwaliteitsplan en de waterschapsbegroting. Wat de verdere inhoud van de verordeningen betreft, wordt meestal de modelheffingsverordening van de Unie van Waterschappen gevolgd (voorge-

nomen wijzigingen van deze modelverordening worden overigens besproken in de Coördinatiecommissie Uitvoering Wet verontreiniging oppervlaktewateren). Uit een inventarisatie van de adviezen van de Raad van de Waterstaat van de laatste jaren blijkt dat de Raad over het overgrote deel van de gevallen een blanco-advies uitbrengt. Gelet op het bovenstaande stel ik voor artikel 22, tweede lid, laatste volzin, alsmede het vierde en vijfde lid te schrappen en het derde lid te wijzigen.

In de geest van de opmerkingen van de Unie van Waterschappen en van het Interprovinciaal overleg zal de procedure van artikel 22 vervangen worden door de algemene procedure van de Waterschapswet. Deze procedure houdt in: goedkeuring van belastingverordeningen (waaronder heffingsverordeningen) van waterschappen door gedeputeerde staten. Daartoe is artikel 4.14 uit de ontwerp-Waterschapswet (kamerstukken II, 1988-1989, 19 995, nr. 10) qua strekking in de onderhavige wettekst opgenomen. Genoemd artikel 4.14 van de Waterschapswet treedt naar verwachting later in werking dan deze wetswijziging. Op het moment van inwerkingtreding van artikel 4.14 kan het voorgestelde derde lid van artikel 22 WVO vervallen. In het ontwerp-Waterschapswet zal dit worden bepaald.

Artikel XVI

Het huidige artikel 67 van de Arbeidswet 1919 heeft een controle-middel ten aanzien van het verrichten van arbeid door jeugdige personen, namelijk de arbeidskaart. Het genoemde artikel legt de burgemeester een aantal verplichtingen op.

Het verstrekken van een arbeidskaart door de burgemeester van de gemeente aan de persoon op wie de arbeidskaart betrekking heeft, blijkt een onnodige extra administratieve last op het gemeentelijk bestuur te leggen. De vereiste gegevens kunnen op een eenvoudiger wijze in de vorm van een uittreksel uit het bevolkingsregister door de afdeling bevolking worden verstrekt. Om aan de afzonderlijke handelingen een einde te maken, wordt voorgesteld om de arbeidskaart te vervangen door een uittreksel uit het bevolkingsregister. Voor de controle heeft dit geen nadelige gevolgen.

Artikel XVII

Onderdeel A

Artikel 13a is in de Algemene bijstandswet ingevoerd bij Wet van 10 september 1970, Stb. 447. Daarmee werd beoogd de openheid ten aanzien van in de gemeenten gehanteerde richtlijnen voor de bijstandsverlening te bevorderen. Aangezien gebleken was dat in de praktijk deze openheid niet altijd werd betracht, werd het noodzakelijk geacht de openbaarmaking van gemeentelijke richtlijnen wettelijk voor te schrijven. Handhaving van dit voorschrift is thans, in het licht van het streven naar deregulering en decentralisatie, niet langer gewenst. Evenals de zorg voor het vaststellen van richtlijnen dient ook de zorg voor de publicatie daarvan aan het lokale bestuur te worden overgelaten. Bovendien biedt de Wet openbaarheid van bestuur (1978, Stb. 581) belanghebbenden de mogelijkheid om, mocht een gemeente niet eigener beweging tot openbaarmaking overgaan, desalniettemin van de gemeentelijke richtlijnen kennis te nemen.

Tevens wordt de verplichting voor burgemeester en wethouders om richtlijnen vast te stellen omgezet in een bevoegdheid zulks te doen. Er is voldoende reden een algemene verplichting op dit punt in stand te houden, aangezien sinds de invoering van artikel 13a algemeen geldende

regels voor de bijstand zijn gesteld, zowel aangaande de bijstand ter voorziening in het algemeen noodzakelijke bestaanskosten als voor de bijstand ter voorziening in bijzondere noodzakelijke bestaanskosten. Gemeentelijke richtlijnen inzake de bijstandsverlening hebben als gevolg hiervan het karakter gekregen van een aanvulling op landelijk getroffen regels.

Vanwege dit aanvullende karakter kan de algemeen gestelde verplichting uit artikel 13a, eerste lid, vervallen. In het kader van de voorgenomen herinrichting van de Algemene Bijstandswet zal de functie, die door gemeentelijke richtlijnen voor de bijstandsverlening kan worden vervuld in relatie tot de landelijke regelgeving, ten principale worden bezien. Overwogen wordt om bij de herinrichting een algemene voorlichtingstaak voor gemeenten aangaande de bijstandsverlening in de wet op te nemen; indien een gemeente gebruik maakt van de bevoegdheid richtlijnen vast te stellen, zou deze voorlichting mede de inhoud van die richtlijnen dienen te betreffen.

Onderdeel B

De mogelijkheid burgemeester en wethouders door de gemeenteraad te doen machtigen het nemen van bijstandsbeslissingen op te dragen aan gemeente-ambtenaren is thans slechts gegeven aan gemeenten met meer dan 50 000 inwoners.

Daarbij is, in 1970, overwogen dat vanaf genoemd inwonertal de aantallen te nemen beslissingen in een gemeente zo groot zijn, dat een zinvolle kennisneming van en beschikking door burgemeester en wethouders of het College voor de verlening van bijstand niet mogelijk zijn.

Sindsdien is het aantal te nemen bijstandsbeslissingen aanzienlijk toegenomen. De gemeentelijke herindeling heeft bovendien tot vermindering van het aantal kleine gemeenten geleid. Met het oog op deze ontwikkelingen en gezien het streven naar deregulering wordt het, mede uit praktische overwegingen, wenselijk geacht de mogelijkheid tot mandatering niet langer aan een getalscriterium te binden, zodat deze machtiging in elke gemeente kan plaatsvinden, indien daar naar het oordeel van het gemeentebestuur aanleiding toe is, en de aanwezige ambtelijke deskundigheid het toelaat de ambtenaren met het nemen van bijstandsbeslissingen te belasten.

Het voorstel brengt geen wijziging in het uitgangspunt dat uitsluitend burgemeester en wethouders bevoegd zijn tot het nemen van beslissingen op aanvragen om bijstand. De mandatering kan zich mede uitstrekken tot verhaal in rechte. De daartoe strekkende wijziging van het tweede lid van artikel 29a maakt deel uit van het voorstel van Wet inzake een nieuwe regeling voor terugvordering en verhaal van kosten van bijstand (kamerstukken II, 1987-1988, 20 598, nrs. 1-2; zie artikel I, onder C). De Sociaal-Economische Raad heeft zich bij brief van 29 november 1988 over de in onderdeel A en B voorgestelde wijzigingen uitgesproken in die zin, dat deze de Raad geen aanleiding gaven tot het maken van opmerkingen.

Artikel XVIII

Deze wijziging van de Wet gewetensbezwaren militaire dienst komt overeen met die van de Dienstplichtwet, opgenomen in artikel VIII.

De hier voorgestelde wijzigingen komen overeen met de wijziging van de Algemene Bijstandswet als voorgesteld in artikel XVII, onderdeel B. Verwezen zij naar de toelichting bij dat artikel.

Artikel XXI

In het kader van het dereguleringsstreven past naast het schrappen van de door het college van burgemeester en wethouders op te stellen lijst van instellingen van weldadigheid en de daaruit voortvloeiende bepalingen (artikelen 3 en 4), óók het schrappen van de in artikel 15 geregelde vergunning voor het houden van «openbare inzameling van gelden» door deze instellingen. Het dient aan de beleidsverantwoordelijkheid van gemeentebesturen overgelaten te worden of men geldinzamelingen op het terrein van de weldadigheid aan een toestemmingsprocedure wil onderwerpen of niet. Uit een oogpunt van de bescherming van de belangen van de consument is het zeker van belang dat op dit punt regels gesteld worden, maar er is geen reden om deze beslissing niet aan de gemeenten zélf over te laten. In tal van gemeenten is deze kwestie dan ook reeds in het kader van de Algemene Politieverordening geregeld.

Artikel XXII

Voorgesteld wordt in de Drank- en Horecawet de volgende wijzigingen aan te brengen:

- a. de verplichting om bij gemeentelijke verordening te regelen waar het verstrekken van alcoholhoudende dranken op de openbare weg is toegestaan (de z.g. terrasverordening) te laten vervallen;
- b. het geven van gelegenheid tot dansen in een horeca-inrichting niet langer te binden aan toestemming van de burgemeester (en daarmee nadere regeling van deze toestemming bij gemeentelijke verordening overbodig te maken).

Het onder a gestelde wordt bereikt door een wijziging van artikel 8 van de wet (onderdeel A van het voorstel). De wijziging van dat artikel strekt ertoe voortaan aan burgemeester en wethouders de bevoegdheid te geven het tappen op een terras toe te staan.

Indien zij dat toestaan kunnen zij vanzelfsprekend voorschriften daaraan verbinden. Aldus kan materieel hetzelfde bereikt worden als thans het geval is, echter met een aanzienlijk eenvoudiger procedure. In de onderdelen C en E zijn in verband hiermede enkele kleine wijzigingen opgenomen. Het onder b gestelde leidt tot het laten vervallen van artikel 22 van de wet (onderdeel B van het voorstel, alsmede als gevolg daarvan de onderdelen D en E). Het huidige artikel 22 bevat een verbod tot het laten dansen in een horeca-inrichting zonder toestemming van de burgemeester; tevens biedt het artikel de gelegenheid bij gemeentelijke verordening nadere voorwaarden te stellen, alsmede de verplichting om bij gemeentelijke verordening regels te stellen betreffende het instellen van beroep. In de huidige tijd past een dergelijke vergaande regeling van de combinatie alcoholverstrekking/dansen niet langer.

Uiteraard kan een gemeente die daaraan behoefte heeft bij verordening op grond van de gemeentewet de voornoemde combinatie aan een toestemming van de burgemeester binden (inclusief beperkingen, voorschriften, etc.); artikel 59 van de Drank- en Horecawet belet dit niet; in dit onderwerp voorziet deze wet dan immers niet meer.

Artikel XXIII

De wijziging van de Wet Ambulancevervoer past in het dereguleringsstreven van de regering. Het onderhavige wetsvoorstel maakt onderdeel uit van dit streven, waardoor de gemeentelijke beleidsvrijheid in deze wordt vergroot. Uit het Heroverwegingsrapport Toezicht (1985) is reeds gebleken dat de eis van provinciale goedkeuring kan vervallen. De herkomst van deze wijziging is dus dezelfde als van artikel VI en VII. Wel is het gewenst een meldingsplicht te creëren ten aanzien van de provincies en de inspecteur. Voor de provincies is het van belang enig vat te hebben op de inhoud van de paraatheidsregels en de vervoerverdelingsregeling. Met deze toevoeging wordt tegemoet gekomen aan het advies van het Interprovinciaal overleg. Voor het toezicht van het Rijk – in de persoon van de inspecteur – op de gemeentelijke regelgeving is het niet nodig de inspecteur een beroepsrecht te geven; voldoende is dat de besluiten hem worden gemeld.

Artikel XXIV

Dit artikel bevat overgangsbepalingen voor de baat- en de bouwgrondbelasting. Het eerste lid ziet op de gevallen waarin het tot stand brengen van de voorzieningen reeds was aangevangen vóór de inwerkingtreding van de wet. Indien de voorzieningen uiterlijk een jaar na de inwerkingtreding van deze wet zijn voltooid, blijft ter zake het oude regime van artikel 273a onderscheidenlijk 274 van de gemeentewet van toepassing. In verband met het feit dat de verordening na voltooiing van de voorzieningen kan worden vastgesteld, is uitdrukkelijk bepaald dat in dat geval geen besluit als bedoeld in het nieuwe vierde lid van de artikelen 273a of 274 gemeentewet nodig is.

Het tweede lid is van toepassing indien het tot stand brengen van de voorzieningen is aangevangen voordat een jaar na de inwerkingtreding van deze is verstreken en de voltooiing niet voor het einde van die periode is bereikt. De gemeenteraad heeft dan tot dertien maanden na de inwerkingtreding de tijd alsnog een besluit als bedoeld in het vierde lid van artikel 273a of 274 te nemen.

Artikel XXV

Ingevolge artikel XII, onderdelen B, onder 1 en D, onder 1 begint in geval van beroep de beroepstermijn te lopen vanaf de dag van verzending van de betrokken beschikking.

Dat is derhalve een eerder moment dan het moment van uitreiking van de beschikking aan de woonwagenbewoner, genoemd in de vigerende artikelen 20, eerste lid, en 27, eerste lid, van de Woonwagenwet. Het is derhalve nodig voor de op de datum van inwerkingtreding, van deze wet lopende beroepsprocedures vast te leggen dat de beroepstermijn blijft lopen vanaf de dag van uitreiking van de beschikking.

De dag van uitreiking zal ingevolge dit artikel, in gevallen waarin op de datum van inwerkingtreding van de wet intrekingsprocedures lopen, ook bepalend blijven voor het moment waarop intrekingsbeschikkingen in werking treden.

Artikel XXVI

In dit artikel is met betrekking tot de wijzigingen van de artikelen 5 en 22 een overgangsregeling getroffen in die zin dat verordeningen die bij de inwerkingtreding van deze wet al waren vastgesteld, nog onder het

oude goedkeuringsregime vallen. Bovendien zal de wijziging van artikel 22 eerst ingaan wanneer ingevolge de nieuwe Waterschapswet belastingverordeningen van waterschappen aan provinciale goedkeuring zullen zijn onderworpen. Enkele adviesinstanties hebben op zo'n overgangsbepaling aangedrongen.

Artikel XXVII

Om de gemeenten in de gelegenheid te stellen in te spelen op de ten aanzien van artikel 8 van de Drank- en Horecawet voorgestelde wijzigingen is een overgangsbepaling opgenomen, welke de op grond van de huidige wet uitgevaardigde verordening nog ten hoogste een jaar in stand laat; het ligt voor de hand dat de gemeenten de terrasverordening binnen dat jaar intrekken onder gelijktijdige regeling van noodzakelijk overgangsrecht.

De Staatssecretaris van Binnenlandse Zaken,
D. I. J. W. de Graaff-Nauta